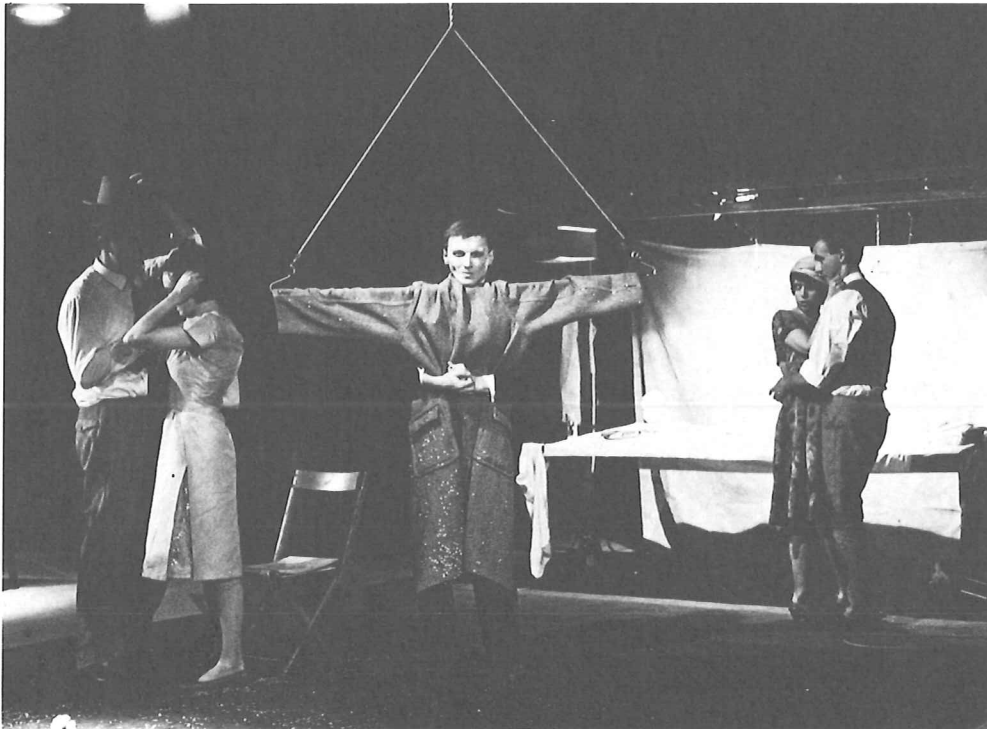

Epigontenteater af; Need Company op

Jan Lauwers: "Als àlles Dallas wordt, spring ik door het venster"

Mark Willems, Simone Moesen, Jan Lauwers, Linda Gaethofs en Erick Clauwens – *De Struiskogel* – (Epigontenteater zlv)

Epigontenteater zlv heft zichzelf op. Een aantal leden ervan bereidt al een ander project voor. Marianne Van Kerkhoven vroeg Jan Lauwers en Simone Moesen naar hun inzichten.

Het gebeurt niet vaak dat een groep uit eigen beweging beslist een punt te zetten achter haar bestaan, en wel op een moment dat haar internationale carrière nog volop aan diepgang wint. Radeis deed dat en eind 1986 houdt een andere groep uit het Schaamtehuis, nl. Epigontentheater zlv, op te bestaan (Zlv staat voor "zonder leiding van").

Terwijl ze hun laatste tourneevoorstellingen afwerkten (Stockholm, Hannover, Milaan, Firenze en diverse steden in Frankrijk), werd er echter al gerepeteerd aan een nieuw project, *Need to know*, waarin we een aantal van de Epigonenleden opnieuw samen aantreffen en dat – in een produktie van Mickery en Schaamte, in co-produktie met Ancienne Belgique-Brussel en Centre d'Action Culturelle-Douai – in maart 1987 in Amsterdam in première zal gaan. Dit keer wel "onder leiding van": Epigonenstichter Jan Lauwers die bij de pro-

duktie *Incident* reeds als "conceptontwerper" optrad, functioneert bij deze nieuwe voorstelling als regisseur. Epigontenteater heft zichzelf dus op maar geeft meteen ook gestalte aan een nieuwe groep, de "Need Company".

Ondanks zijn naam, neemt het Epigontenteater binnen de Vlaamse context een aparte, met niemand te vergelijken plaats in: een niet-catalogeerbaarheid waarmee men in eigen land vaak geen weg wist. Algemeen kan men immers stellen dat de reacties van pers en publiek in het buitenland positiever zijn geweest dan bij ons. In juni 1986 b.v. kaapten de Epigonen op het Canadese festival, la Quinzaine Internationale de Théâtre de Quebec, twee prijzen weg: die voor de creativiteit voor de gehele groep en die van de beste vrouwelijke vertolking, voor Simone Moesen.

Reeds gewond en het is niet eens oorlog (1981), (cfr Etcetera 1), *dE*

demonstratie (1983) (cfr Etcetera 3), *De Struiskogel* (1984) (cfr Etcetera 6), *de Achtergrond van een verhaal* (Theaterpromenade, Antwerpen, 1984), *Incident* (1985) en daarbij nog een reeks straatanimaties: het begin van een oeuvre.

De samenstelling van de groep Epigontenteater wisselde vaak van produktie tot produktie; in *Reeds gewond* stonden zes performers op de scène; in *dE demonstratie* speelden veertien acteurs en muzikanten mee; bij *Incident* waren het er nog vier. Toch keren enkele namen steeds weer: naast Jan Lauwers hebben Erick Clauwens (acteur), André Pichal (componist) en Simone Moesen (actrice-zangeres) alles van het begin tot het einde meegemaakt; we vinden hen ook terug in *Need to know*, evenals Afra Waldhör, het Zweedse meisje, dat op zo'n imponerende wijze vorm gaf aan de geestig-schrijnende beginscène van *Incident*. Acteur Mark Willems, ten slotte, werkte mee van *dE demonstratie* tot *Incident* en stapt er nu even uit om scenografie te gaan studeren.

Over het werk van Epigontenteater, over de opheffing en over wat daarna komt, hadden we een gesprek met Jan Lauwers en Simone Moesen.

Stoppen

Waarom stoppen jullie eigenlijk?

Jan Lauwers: "Daar zijn twee redenen voor. Enerzijds is er het reële gevaar om snel in herhaling te vervallen. Vanaf het begin had ik voor mezelf een tijdslimiet voorop gezet: vijf jaar werken en dan stoppen; nu zijn het er zes. Oud worden in het theater is gevaarlijk. Er zijn immers maar heel weinig mensen die in hun zelfkritiek heel diep durven gaan; dat wij daar wél in slaagden, heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat niemand van ons beroepshalve met theater begonnen is. Niemand heeft een theateropleiding gehad,